

Ржката на болния неподвижно лежеше върху одъялото. Момчето я улови, и като заплака силно, отпусна глава върху гърдитъ на баща си. Болниятъ не се мърдаше. Дѣтето се повдигна и тихо започна да плаче. Бащата се огледа, дълго гледѣ и сѣкашъ че позна, но не каза ни дума. . . Бѣдния! Какъ се е измѣнилъ, — синъ му не можа да го познае — побѣлѣлъ, брадясалъ, лицето му подпухнало, потъмнѣло, лъщи се, очитѣ хлѣтнаги, устнитѣ увиснали. . . лице съвсѣмъ непознато. Само челото и вѣждитѣ сѣ прѣдишнитѣ. . .

— Тате, миличѣкъ тате; казваше момчето. — Азъ съмъ. Не ме ли познавашъ? Азъ съмъ Чичилио, твойтъ Чичилио. Азъ дойдохъ отъ село, мама ме прати. Погледни ме хубаво. Не ме ли познавашъ? Кажу ми поне една дума.

Болниятъ погледна и пакъ затвори очи.

— Тате — това съмъ азъ — твойтъ Чичилио!

Болниятъ не се мърдаше и дишаше—много тежко. Момчето отмисти стола къмъ кревата, сѣдна и чакаше, безъ да смене очи отъ баща си.

„Ще дойде докторътъ — си мислѣше то — и ще каже какво му е“.

Момчето се дълбоко замисли. То мислѣше за своя баща; спомни си, какъ той замина по работа въ Франция, какъ се прощаваха на парахода, колко се надѣваха на този му пътъ, колко отчаена бѣше майка му, когато получи отъ него писмо, че е боленъ. . . И то си мислѣше за смъртта, виждаше баща си мъртъвъ, майка си въ черно, а сѣмейството — обѣдило. . . Врѣмето течеше много бавно. Изеднажъ нѣкой леко се докосна до рамото на момчето. То потрепера: прѣдъ него бѣше една милосерда сестра.